

ZSIRAI LÁSZLÓ

Önámítás

Mintha dolgoznál, úgy teszel.
Légpárnás cipőkben jársz-kelsz,
felülről lefelé ereszkedve beszélsz,
napestig ragozod fontosságodat,
arrogáns gőg őrzí színtelen arcodat,
habzsolt aranyakra vágysz,
öntelt jellemvonásokkal telsz.
Lelkedet cserzi torz idő.
Tudod, ez nem kifizetődő,
bár pöffeszkedve, de jól megélsz,
viszont márványfürdőszobádban is
magaddal elégedett magadnak énekelsz.
Már előadás közben meghajolsz,
küzdelmes törekvésed tapstalan marad,
siker párája tükrödre nem tapad,
ablakpárkányról röppenő
verebeket sem érdekelsz.
Elvekbe csomagoltan mutatod,
hoggy lehet elvtelennek lenni.
Környezetedet untatod.
Mosoly nélküli felkiáltójel tekinteted.
Nem félnek tőle. Nem is dicséri senki.
Bezzeg a Nap nem törtető!
Isteni ajándék, boldogságot keltő.
Róla kellene élhető példát venni.

ZSIRAI LÁSZLÓ

Okozat

A mozdulatlan tenger léha béna.
A tanulatlan ember néha néma,
mert gondolathiány a tartaléka.
Magára maradt mások martaléka.

Reggel

Nyolc felé járhat az idő,
besüt a Nap az ablakon.
Szívemben kártyát vet a csend,
arcomon fénylő irgalom.

Ébresztik alvó lelkemet
a kertben gágogó libák.
Megbocsátom a vétkeidet
ellenem szegülő világ.

Törékeny porcelán a lét.
Nem űzők semmilyen hiányt,
Jézus vigyázza léptemet –
Rend felett nem nyitok vitát.

Bárány béget az udvaron,
kutyák szemében a béke
maga az áldott nyugalom,
teremtett jó menedéke.

Mosolyog rám a szélben is
szépecskén szirmuló virág,
csillapítják az éhemet
házam előtti almafák.

ZSIRAI LÁSZLÓ

Varázslatos

Mondatok, mozdulatok,
szándékok árulkodói –
Jellemek, tekintetek,
létünk mozgatórugói.

Szeretet: varázslatos
erőink biztos forrása.
Boldogság: a működés
maga! Fohász a kovásza.

Ajkamon ének

Néha az ember
teng-leng,
a föld s a lelke
reng, reng.

Férjen az észbe
csend, csend!
Nyugalom fészke:
rend, rend.

Hogy sose félek?
Szleng, szleng.
Istennel élek,
megment.

A tiszta lélek
cseng, cseng,
ajkamon ének
zeng, zeng.